

сле му извадили лѣвото око, отъ единъ прозорецъ нѣ-
каква известна хетера го плиснала съ врѣла вода, други
хвърляли боклуци по главата, държали пушекъ подъ ноз-
дритѣ му, най-сетне забили единъ мечъ въ устата му. Вой-
ниците опитвали върху него остротата на сабитѣ си. Ко-
гато стигнали до другия край на града, върху камилата
останали само коститѣ на нещастника.

Тодоръ потърси съ отвращение глава и се отдалечи.
Милостивото му сърдце не можеше да понася толкова из-
лишна жестокостъ. Тѣ наричатъ насъ варвари, си мислѣше
справедливо възмутенъ — но тѣхната подлостъ е по-лоша
отъ нашата нѣмотия. Ако иммахме богатствата на Визансъ...

Иваница и Асѣнь съ нескривано злорадство слушаха
за страшния край на голѣмия тиранинъ, защото съ пада-
нето отъ властъ на Андроникъ Комнинъ, редѣтъ на Асѣ-
новци можеше да поиска отъ новия императоръ да въз-
станови правата, които тѣхниятъ прадѣдъ Борилъ бѣ
ималъ при императоръ Никифоръ Вотаниатъ. Нѣкога Бо-
рилъ, като вѣренъ поддръжникъ на Вотаниатъ, бѣ изпад-
налъ въ немилость предъ Комненци, когато тѣ насила бѣха
взели престола отъ Никифора. Тогава Борилъ бѣ забѣг-
налъ въ далечно изгнание изъ отвѣдистърскитѣ и рус-
китѣ земи.

— Падаше му се, — каза най-сетне Асѣнь. — Всѣки,
който трѣгва до пѣтя на злото, не може накрая да избѣгне
двуострия му мечъ. Злото е опасно като пламѣка. Не може
да остане твоята къща, когато си подпалилъ цѣлия градъ.
Нали Иванко? — и той весело потупа по рамото обичния
си братовчедъ. Едриятъ хубавъ момъкъ се усмихна и
кимна съ глава.

Сеславъ си бѣ построилъ една малка кула на Трапе-
зица, за да бѣже по-близу до гиѣздото на въстанието и
да следи живописването на новата черква. Следъ нѣколко
месеца и князь Белота щѣше да напусне бащинитѣ си
владения въ Карвуна, за да се пресели въ Търново. Бѣха
се събрали, за да видятъ иконата на Чудотвореца. За-
щото тѣй бѣ отредено отъ Бога. Съ неговата помощ, подъ